

záno, upírá soud možnost, aby způsobem v §u 272 c. ř. s. uvedeným výsledky průvodní a veškerého jednání volně uvažoval a podle tohoto volného uvážení dospěl k určitému zjištění.

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud uznal, že se žalovanému úplně zdařil důkaz vyvíňovacího důvodu. Dovolatel praví, že oheň vznikl, že podle povahy věci to byla patrně nějaká hořlavina, asi benzin, nebo nějaká látka příbuzná, a že od něho chytl vagon. Nyní se ptá, zda by mohl s bezpečnou nadějí na vítězství žalovati ony dva cestující, že oni přinesli do vozu benzin a tím zavínili oheň, ale hned si odpovídá, že takový spor byl by ztracený již napřed, poněvadž by musil dokázati, že oni cestující tímto pro dráhu neodvratitelným způsobem vnesli do vagonu hořlavinu, že jejich vinou látka vytekla a byla zapálena, ale že by to nemohl dokázati. Z toho odvozuje, že týž dukaz, naprosto bezvadný a veškeru nejistotu vylučující, musila by podati dráha, kdyby chtěla býti vyviněna. Že nestačí pravděpodobnost, byť sebe větší, že dráha byla povinna dokázati, že požár zavínili Z. a Ž., a že toho nedokázala. Tímto provedením uplatněného důvodu dovolacího uchyluje se dovolatel podstatně od odvolacího zjištění a proto neprovádí uplatněného důvodu dovolacího v tomto směru zákonitě. Podle odvolacího zjištění žalovanému se vyvíňovací důkaz podařil úplně, dovolací soud, jenž nemůže při přezkumu právního posouzení vycházeti z dovolatelových, odvolacím soudem nezjištěných tvrzení a domněnek, uznává, že se sporné věci dostalo v napadeném rozsudku právního posouzení správného.

Čís. 5518.

Právní pomoc s říší Německou.

Smlouva mezi republikou Československou a říší Německou o ochranně právní a právní pomoci ve věcech občanských, uveřejněná pod čís. 130 sb. z. a n. na rok 1924, se nevztahuje na exekuci. Exekuce jest upravena vládní vyhláškou ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. Vyhláškou touto zaručená vzájemnost není odvislou od řízení, jehož ten který ze smluvních států používá, připouští exekuci na základě cizozemského exekučního titulu, nýbrž stačí, že se exekuce v tom kterém státě na základě cizozemského titulu připouští.

Není-li z obsahu exekučního titulu (hamburské přátelské arbitráže) patrné, že šlo o obchod diferenční, nelze tuto okolnost uplatňovati rekurssem do povolení exekuce, nýbrž odporem ve smyslu §u 83 ex. ř.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1925, R II 351/25.)

Předchozí děj jest vyličen v rozhodnutí čís. sb. 5280. Re k u r s n í s o u d po té potvrdil usnesení prvního soudu, neshledav ve zjištěných okolnostech dostatečného podkladu pro závěr, že obchod, o nějž šlo, dlužno považovati za zakázaný terminový obchod.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Nelze přisvědčiti mínění stěžovatelčinu, že exekuce v tomto případě neměla býti povolena, poněvadž exekuční titul (rozsudek přátelské arbitráže v Hamburku) vydán byl v březnu 1923 a smlouva mezi republikou Československou a říší Německou o ochraně právní a právní pomoci ve věcech občanských uveřejněná ve sbírce zákonů a nařízení pod čís. 130 z roku 1924 nabyla platnosti teprve 28. června 1924, neboť smlouva tato se na exekuce nevztahuje, nýbrž vládní vyhláška ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. Pokud jde o otázku, zda pro povolení exekuce bylo potřebí provéstí řízení delibační v tuzemsku, jak to německý civilní řád v §u 722 pro vykonatelnost exekuce v Německu na základě cizozemského rozsudku stanoví, jest poukázati na to, že čs. zákonodárství delibačního řízení nezná. Je proto zcela bezvýznamno, že v říší Německé na základě cizozemského rozsudku jen tehdy exekuce povolena býti může, byla-li rozsudkem o vykonatelnosti ve smyslu §u 722 něm. c. ř. s. exekuce prohlášena za přípustnou, ježto vzájemnost svrchu uvedenou vládní vyhláškou zaručená není odvislou od řízení, jehož ten který ze smluvních států za účelem přípustnosti exekuce na základě cizozemského titulu používá, nýbrž stačí, že se exekuce v cizím státě na základě cizozemského titulu připouští. Není proto ani v tomto směru dovolací rekurs odůvodněn. Pokud konečně jde o otázku, zdali povolení navržené exekuce z důvodu §u 81 čís. 4 ex. ř. mělo býti odepřeno, jest v tomto případě pro zodpovědění této otázky jedině rozhodným obsah exekučního titulu, tedy nálezu přátelské arbitráže hamburské. Z obsahu tohoto nálezu, zvláště z jeho důvodů není však patrné, že šlo zde o obchod diferenční a nemohla proto tato okolnost při rozhodování o návrhu na povolení exekuce vzata býti v úvahu, když námitky, že jde o obchod diferenční, stěžovatelka jedině rekusem uplatňovala a nikoli odporem ve smyslu §u 83 ex. ř., jak v takovém případě náleží (viz motivy k cit. §u), když z listin návrhu exekučnímu připojených (exek. titulu) není skutkový podklad námítky zřejmý.

Čís. 5519.

Opustí-li manželka svémocně společnou domácnost anebo, lze-li jí neb i jí přičítati vinu na tom, že manželské spolužití bylo fakticky přerušeno, nemůže žádati na muži výživu. Nemůže-li však z viny manželovy sdíleti s ním společnou domácnost, musí jí manžel po případě v penězích přispívati na slušnou výživu jeho jmění přiměřenou.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1925, Rv I 1442/25.)

Žalobě odloučeně žijící manželky proti manželovi o placení výživného procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl a uvedl ku konci důvodů: Uváží-li se, že žalobkyně se žalovaným zle nakládala a i majetek mu zlomyslně poškodila, dlužno dojíti k názoru, že manželské spolužití je nemožným, jak obě strany souhlasně uvádějí, že však tuto nemožnost zaviniily obě strany svým ne-